

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.อิสสระ นิตินันท์ประกาศ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕/๒๕๕๑

วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอคำวินิจฉัยตีความกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๑ วรรคสี่ มาตรา ๒๖๔ ประกอบ
มาตรา ๖

นางอุบล บุญญชลธร ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ว่า ผู้ร้องถูกพนักงาน
อัยการจังหวัดนนทบุรีฟ้องต่อศาลจังหวัดนนทบุรี ในข้อหาพร้อมกันใช้จ้างวานให้ร่วมกันฆ่า นายแสงชัย
สุนทรวัฒน์ โดยไตร่ตรองไว้ก่อน ซึ่งอัยการสูงสุดเคยมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีไปก่อนแล้วครั้งหนึ่ง
แต่พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการรื้อฟื้นฟ้องเป็นคดีใหม่ ระหว่างพิจารณาคดี ทนายจำเลยได้ขอ
ให้ศาลออกหมายเรียกพยานเอกสารให้พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการส่งศาล มีเอกสารสำคัญ
ตามสำเนาคำสั่งเรียกพยาน-เอกสาร ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๑ คือ “สรุปพยานหลักฐานพร้อม
ความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งฟ้องคดีผู้ร้องในข้อหาบงการฆ่า นายแสงชัย
สุนทรวัฒน์ ดาย ทั้งในส่วนที่อัยการสูงสุดสั่งไม่ฟ้องเด็ดขาดไปแล้วกับในส่วนที่รื้อฟื้นฟ้องใหม่เป็นคดีนี้”
แต่โจทก์แจ้งเหตุขัดข้องขอเลื่อนส่งจนกว่าจะสืบพยานโจทก์เสร็จ ทนายจำเลยจึงได้ยื่นคำร้องต่อศาล
จังหวัดนนทบุรี ให้บังคับโจทก์ส่งเอกสารนั้น หากศาลเห็นด้วยว่าไม่ต้องส่งก็ขอให้ส่งเรื่องให้ศาล
รัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๑ วรรคสี่ หรือไม่ ซึ่งอัยการโจทก์ได้คัดค้านและ
ศาลมีคำสั่งว่าอัยการโจทก์มีสิทธิไม่ส่งเอกสาร เพราะจะเกิดความเสียหายแก่โจทก์ และศาลก็ไม่ต้อง
ส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตีความด้วย ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความ ดังนี้

“๑. อัยการโจทก์ไม่ยอมส่งเอกสาร “สรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวน
และพนักงานอัยการในการสั่งฟ้องคดี นางอุบล บุญญชลธร ในข้อหาบงการฆ่า นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ ดาย
ทั้งในส่วนที่อัยการสูงสุดไม่ฟ้องเด็ดขาดไปแล้วกับในส่วนที่รื้อฟื้นสั่งฟ้องใหม่เป็นคดีนี้” ต่อศาล อ้างเหตุ
เป็นความลับ เกิดผลเสีย และศาลก็เห็นตามนั้น เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๑ วรรคสี่
ให้กระทำได้หรือไม่

๒. จำเลยขอให้ศาลส่งเรื่องตามข้อ ๑ ให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตีความ แต่ศาลไม่ส่ง โดย
อ้างว่ามีใช้เป็นกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่จำเลย หรือบังคับแก่คดีขัดหรือแย้งกับ
รัฐธรรมนูญตามมาตรา ๖ ซึ่งศาลจะต้องส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ได้หรือไม่”

พิจารณาแล้วเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่าศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเรื่องตามคำร้องดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ ซึ่งจะวินิจฉัยต่อไป

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๗๑ บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้ หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น” เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวย่อมเห็นได้ว่า ศาลใดๆ (นอกจากศาลยุติธรรม) ซึ่งรวมทั้งศาลรัฐธรรมนูญด้วย มีอำนาจพิจารณาพิพากษาเฉพาะคดีที่รัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลนั้นๆ

สำหรับประเด็นที่ว่าศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเรื่องตามคำร้องดังกล่าวหรือไม่นั้น เห็นว่า ไม่มีบทบัญญัติใดๆ ของรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายใดให้สิทธิคู่ความในคดีที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลยุติธรรมร้องขอต่อศาลรัฐธรรมนูญให้วินิจฉัยว่า การกระทำหรืองดเว้นการกระทำอันใดของคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง หรือของศาลนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ดังนั้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยว่าการกระทำหรืองดเว้นการกระทำของพนักงานอัยการโจทก์ และศาลจังหวัดนนทบุรีตามที่ระบุในคำร้อง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ฉะนั้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่อาจรับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาได้ ด้วยเหตุนี้ ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยตีความตามคำขอของผู้ร้อง

ศาสตราจารย์ ดร.อิสสระ นิติทัณฑ์ประภาศ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ